

СТИВЪН КИНГ

КЕРИ

Превод
Адриан Лазаровски

Издателство ИБИС
София

Първа част

КЪРВАВ СПОРТ

Из новинарската хроника на седмичника „Ентърпрайз“, издаван в Уестоувър, щата Мериленд, 19 август 1966 година:

ДЪЖД ОТ КАМЪНИ

Надеждни източници съобщиха за дъжд от камъни, завалял на 17 август от ясното небе над Карлин Стрийт в град Чембърлейн. Камъните поразили главно дома на госпожа Маргарет Уайт, като причинили сериозни повреди на покрива и разбили двете водосточни тръби и улука. Нанесените щети се оценяват приблизително на двацет и пет долара. Госпожа Уайт е вдовица и живее в къщата с тригодишната си дъщеря Кериета.

Не успяхме да се свържем с госпожа Уайт за коментар.

* * *

Всъщност никой не беше истински изненадан, когато това се случи; поне не и на подсъзнателно ниво, където се спотайва звярът. Външно всички момичета в банята изглеждаха потресени, развълнувани, засрамени или просто доволни, че кучката Уайт е получила още един шамар. Неколцина може и да твърдяха, че са били изненадани, но това си беше лъжа. Кери ходеше на училище с някои от тях още от първи клас и всичко се бе трупало още оттогава – бавно и неизменно, в съзвучие с всички закони, които направляват човешката природа, нараствайки с неумолимостта на верижна реакция, приближаваща критичната маса.

Разбира се, никое от тези момичета не знаеше, че Кери Уайт е телекинетична.

* * *

Надпис, надраскан върху чин в началното училище на Баркър Стрийт в Чембърлейн:

Кери Уайт яде лайна.

* * *

Съблекалнята се огласяше от викове, отгласи и подземното бучене на блъваните от душовете водни струи, плющящи по теракотения под. През първия час ученичките бяха играли волейбол и сутрешната им пот беше лека и остра.

Девоиците се протягаха и извиваха под горещата, плискаща се, шуртяща вода, подхвърляйки си бели сапунчета една на друга. Безмълвна и вяла, Кери се открояваше сред тях като жаба сред лебеди. Тя беше нисичко, набито момиче с пъпки по врата, гърба и бедрата. Мократа ѝ почти безцветна коса бе провиснала пред лицето ѝ на безжизнени, подгизнали кичури и Кери просто си стоеше на едно място с наведена глава, оставяйки водата да се стича по тялото ѝ. Имаше вид на изкупителна жертва; на вечното посмешище; на типичния аутсайдер, жертва на непрестанни гадни номера... и си беше точно такава. Отчаяно ѝ се искаше гимназията „Юън“ да има индивидуални, самостоятелни душкабинки като гимназиите в Уестоувър или Люистън. Те я зяпаха. Те винаги я *зяпаха*.

Душовете спираха един по един и момичетата отиваха в съблекалнята, сваляха си непромокаемите шапчици за баня, подсушаваха се, пръскаха се с дезодорант и хвърляха бързи погледи към стенния часовник над вратата. Закопчаваха се сутиени, обуваха се бикини. Въздухът бе замрежен от толкова много пара, че мястото спокойно би могло да мине за древноегипетска баня, ако не беше постоянното бръмчене на джакузито в ъгъла. Ехтяха подвиквания и подсвирквания, които отекваха сред облицованите с плочки стени като изтракване на билиардни топки след силен удар.

– ...Томи каза, че не ме харесва с тази блузка, и аз...

– ...отивам със сестра ми и мъжа ѝ. Той си вири носа, ама и тя е същата, така че...

– ...душ след училище и...

– ...прекалено долнопробно, за да похарчиш и едно пени, затова двете със Синди решихме да...

Госпожица Дежардин – кльошавата им, плоскогърда учителка по физическо възпитание – влезе в съблекалнята, проточи врат, за да огледа всяко тъгълче, и плесна с две ръце.

– Какво чакаш, Кери? Страшния съд ли? Звънецът ще удари след пет минути!

Шортите ѝ бяха ослепително бели, бедрата ѝ – недостатъчно заоблени, но стройните ѝ крака изглеждаха впечатляващо със своята ненатрапваща се мускулатура. На шията ѝ висеше сребърна свирка, спечелена на колежанско състезание по стрелба с лък.

Девоиците се изкикотиха и Кери бавно надигна глава. Погледът ѝ бе размътен от горещината и несекващото монотонно бучене на водата.

– А?

Това бе странен квакащ звук, обаче по един гротесков начин напълно ѝ прилягаше, ето защо момичетата отново се изкискаха.

Сю Снел избърса косата си със сръчността и бързината на илюзионист и започна да се сресва. Госпожица Дежардин примирено въздъхна, завъртя ръка към Кери в красноречив жест – „Ти си куку“ – и излезе.

Кери спря душа. Водата спря с мляскащо гъргорене.

Едва когато излезе навън, съученичките ѝ зърнаха кръвта, стичаща се по бедрата ѝ.

* * *

От „Сянката избухна: документиран факт и конкретни заключения, извлечени от случая КЕРИЕТА УАЙТ“. Дейвид Р. Конгрес („Тълейн Юнивърсити Прес“, 1981, стр. 34):

„Без съмнение липсата на доказателства за конкретни прояви на телекинеза през ранните години на момичето Уайт

може да се припише на това, че способността ѝ да премества предмети само със силата на волята се проявява само в моменти на изключителен стрес, както твърдят Уайт и Стърнс в своя труд „Телекинезата: възвръщането на един див талант“. Изглежда, това умение наистина е било добре прикрито, защото как иначе би могло да остане забулено в тайнственост в продължение на векове, като само върхът на айсберга се е показвал над океана от шарлатанство?

Разполагаме само с оскъдни сведения от устните показания на очевидци, върху които да градим теорията си, но дори те са предостатъчни, за да покажат, че у Кери Уайт е съществувал ТК потенциал с огромна сила. Голямата трагедия е в това, че в момента всички се държим като едни многознайковци, изправени пред свършен факт; реакцията ни е като след дъжд качулка.“

* * *

– МЕН-зис!

Писъкът бе нададен от Кристин Харгенсън. Той се удари в облицованите с плочки стени, рикошира и се блъсна отново в тях. Сю Снел се изкикоти и в същия миг почувства странна смесица от омраза, отвращение, раздразнение и жал. Кери изглеждаше толкова тъпо... Просто си стоеше там, без изобщо да разбира какво става. Господи, човек би си казал, че тя никога...

– МЕН-зис!

Възгласът започваше да звучи като ритуално пеене или заклинание. Някой отзад (може би пак Харгенсън – Сю нямаше как да разпознае гласа в джунглата от викове) кресна: *Запуши се!* с вулгарна, неприкрита невъздържаност.

– МЕН-зис, МЕН-зис, МЕН-зис!

Кери стоеше безмълвна в центъра на формиращия се кръг. Водата се стичаше на множество струйки по кожата ѝ. Стоеше там, подобно на търпелив вол, съзнавайки, че съучениците ѝ отново ѝ се присмиват (както винаги). Бе смутена, объркана и засрамена, но не и изненадана.

Когато първите капчици менструална кръв се удариха в

плочките и станаха големи колкото монети, Сю усети как ѝ призлява.

– За бога, Кери, дошъл ти е цикълът! – извика Сю. – Почисти се!

– А?

Кери мудро се озърташе. Косата ѝ бе залепнала за бузите като огънат шлем. Върху едното ѝ рамо се виждаше цяла колония от пъпки. И макар да беше едва на шестнайсет, очите ѝ сякаш бяха белязани завинаги от болката.

– Тя си мисли, че са за червилото! – внезапно извика Рут Гоугън и избухна в писклив смях.

Впоследствие Сю си припомни тези думи и ги намести в цялостната картина, но сега те бяха само още един безсмислен шум сред врявата. *Та тя е на шестнайсет!* – мина ѝ през ума. – *Би трябвало да знае какво става, все пак е...*

Още капки кръв. Кери продължаваше да примигва тъпо срещу съученичките си, засрамена и недоумяваща.

Хелън Шайърс се извърна и се престори, че повръща.

– *Кървиш!* – извика Сю, обзета от внезапна ярост. – *Кървиш, дебел пудинг такъв!*

Кери погледна надолу към краката си.

Изпищя.

Писькът отекна с неподозирана сила в задимената от пара съблекалня.

Изведнъж един тампон полетя във въздуха, удари я по гърдите и тупна с плясък на пода до стъпалата ѝ. Върху попиващия памук мигом разцъфна червено цвете.

Тогава смехът – отвратителен, презрителен и жесток – сякаш се усили и заля Кери като ужасна приливна вълна, докато момичетата я замеряха с тампони и дамски превръзки от чантичките си или от счупения санитарен диспенсер на стената. Те летяха като снежни топки, а мантрата стана: *Запуши се, запуши се, запуши се...*

Сю също ги хвърляше, хвърляше и припываше заедно с другите. Не осъзнаваше какво точно прави, защото в съзнанието ѝ се бе загнездило нещо като заклинание, което пламтеше като неонтова реклама и засенчваше всичко друго: *Всъщност няма нищо лошо в това, наистина няма нищо лошо, нищо лошо...*

Неонът все още проблясваше и сияеше окуражително, когато Кери изведнъж започна да скимти и заотстъпва назад. Кършеше ръце, хлипаше и подсмърчаше.

Девоите спряха. Изведнъж разбраха, че най-накрая са стигнали до ядрения разпад и предстоящата атомна експлозия.

Впоследствие някои от тях щяха да заявят, че именно в този момент са почувствали изненадата. Ала през всичките тези години неумолимо се бе повтаряло едно и също – хайде да ѝ скъсим чаршафите¹ в Християнския младежки лагер, намерих това любовно писмо от Кери до певица Боби Пикет, хайде да го копираме и да го разпространим в училище, хайде да скрием гащите ѝ някъде, хайде да сложим змия в обувката ѝ, хайде *нак* да я прецакаме, *нак* да я прецакаме и *нак* да я прецакаме; всичките тези години, през които Кери упорито се влачеше по екскурзиите с велосипеди, като я наричаха едната година „тъпачка“, а на другата – „загубенячка“; вечно вмираната на пот Кери, тътреща се отзад, изринала се от отровен бръшлян, докато пикае в храстите, и всички разбират за това (*Хей, почеша се по задника, нали много те сърби*)... Били Престън, който мажеше косата ѝ с фъстъчено масло, когато заспеше в класната стая; всички онези пощипвания, протегнатите между чиновите крака, за да я спънат, учебниците, събаряни от чина ѝ; порнографската картичка, пъхната в чантата ѝ... Кери на църковния пикник, коленичеща непохватно за молитва, а шевът на старата ѝ памучна пола се разпаря по протежението на ципа с пърпорещ звук; Кери, която винаги изпуска топката, пада по лице на модерните танци в първи курс в гимназията и си счупва зъба, блъска се във волейболната мрежа, чорапите ѝ са вечно скъсани, а блузите ѝ – лекъосани от пот под мишниците... да не говорим за онзи път, когато Крис Харгенсън се отби у тях след училище на път от „Кели Фрут Къмпани“ към града и я попита дали знае, че „свинско говно“ се пише като „К-Е-Р-И“.

Изведнъж, след всичко това, критичната маса беше достигната. Отдавна търсената кулминация на всички подигравки и издевателства бе открита.

¹ Номер, при който към застилящия леглото чаршаф се добавя втори, така че човек да не може да се излегне в цял ръст. – Бел. прев.

Ядреният разпад.

Кери се отдръпна назад, хлипайки в настъпилата внезапно тишина. Пълничките ѝ ръце закриваха лицето ѝ, а от долната част на окосмяването на интимните ѝ части висеше тампон.

Момичетата я наблюдаваха и тържествуваха.

Кери отстъпи в дъното на една от четирите общи душкабини и бавно се свлече на теракотения под. Ридаеше на пресекулки, а очите ѝ се мятаха диво из орбитите, досущ като очите на шопар в кланица.

– Сигурно ѝ е за първи път – промълви колебливо Сю.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и госпожица Дежардин влезе в помещението, за да види какво става.

* * *

От „Сянката избухна“ (стр. 41):

„И медиците, и психолозите, писали по темата, са единодушни, че изключително закъснялото и травматично начало на менструалния цикъл на Кери Уайт вероятно е послужило като спусък за отключването на латентната ѝ дарба.

Изглежда невероятно, че до 1979 година Кери не е знаела нищо за месечния цикъл на зрелите жени. Също толкова невероятен и труден за възприемане е фактът, че една майка би допуснала дъщеря ѝ да стане почти на седемнайсет, без да се консултира с гинеколог за отсъстващата ѝ менструация.

Въпреки това фактите са неоспорими. Когато Кери Уайт е разбрала, че кърви от вагиналния си отвор, тя изобщо не е имала представа какво точно се случва. Явлението „цикъл“ ѝ е било напълно непознато.

Една от оцелелите ѝ съученички – Рут Гоугън – разказва как влязла в женската съблекалня на гимназията „Юън“ една година преди разглежданите от нас събития и видяла Кери да използва дамска превръзка, за да изтрие червилото от устните си. Тогава госпожица Гоугън попитала: „Какво, по дяволите, се мъчиш да направиш?“, а госпожица Уайт ѝ отвърнала: „Защо, какво лошо има?“. Тогава госпожица Гоугън махнала с ръка и казала: „Да, така е, няма нищо лошо“. По-късно Рут

Гоугън споделила пред приятелките си за случилото се (впоследствие тя призна пред настоящия интервюиращ, че цялата работа ѝ се видяла „доста забавна“) и дори някой да се беше опитал да обясни на Кери истинското предназначение на дамските превръзки, тя най-вероятно е щяла да отхвърли обяснението като пореден опит да бъде изпързалия. Очевидно това е било още една страна от живота ѝ – несекващите подигравки са я направили изключително предпазлива и бдителна, дори параноична...“

* * *

Когато момичетата се разотидоха за втория си час и звънецът заглъхна (неколцина се изхитриха да се измъкнат тихичко през задната врата, преди госпожица Дежардин да е успяла да запише имената им), преподавателката прибегна до стандартната тактика за изпаднал в истерия ученик – тя зашлеви Кери през лицето. Едва ли би признала пред някого за удоволствието, което изпита при този акт, и със сигурност би отрекла, че гледа на Кери като на тлъста, скимтяща торба сланина. Учителка за първа година, госпожица Дежардин все още вярваше, че дълбоко в сърцето си смята всички деца за добри.

Кери я изгледа недоумяващо. Лицето ѝ бе разкритено и уплашено.

– Г-г-госпожице Д-д-ди...

– Стани – изрече равнодушно преподавателката. – Стани и се оправи.

– *Ще ми изтече кръвта!* – извика Кери и една отчаяна, търсеща подкрепа ръка се вкопчи в белите шорти на госпожица Дежардин, оставяйки кървави отпечатыци.

– Аз... ти... – Лицето на учителката се сбръчка от отвращение и тя внезапно изблъска Кери, която залитна назад и за малко да падне на земята. В крайна сметка обаче момичето успя да запази равновесие и мудно се изправи на крака. – Отиди там!

Кери застана между душовете и стената със счупения санитарен диспенсер. Както си стоеше там – олюляваща се, превита надве, с провиснали към пода гърди и отпуснати, клатещи

се ръце – приличаше не толкова на човек, колкото на маймуна. Погледът ѝ беше празен, а очите ѝ лъсяха от сълзите.

– Сега – изсъска злобно госпожица Дежардин – извади една от онези превръзки... Не, не пипай автомата за монети! И без това е счупен... Просто вземи една и... По дяволите, ще го направиш ли! Държиш се така, сякаш никога досега не си имала мензис.

– Мензис? – промълви недоумяващо Кери.

Смаяното ѝ изражение бе прекалено истинско, прекалено изпълнено с ням, безнадежден ужас, за да бъде пренебрегнато или отречено. В съзнанието на Рита Дежардин се зароди ужасяващо предчувствие. Абсурд... Не можеше да бъде! Тя самата бе получила първата си менструация малко след единнайсетия си рожден ден... Спомняше си как бе излязла в коридора на горния етаж и бе извикала: „Ей, мамо, май ми дойде!“.

– Кери – изрече тихо тя и пристъпи към момичето. – Кери?

Кери се отдръпна изплашено. В същия миг една стенна стойка с бухалки за софтбоул се сгромоляса на пода с оглушителен кънтящ трясък. Самите бухалки се затъркаляха на всички страни, карайки учителката да подскочи.

– Кери, това първият мензис ли ти е? – попита преподавателката, макар че сега, когато вече бе приела тази невероятна мисъл, едва ли имаше нужда да пита. Кръвта беше тъмна и течеше доста обилно. И двата крака на момичето бяха оплескани с нея, все едно бе газила в река от кръв.

– Боли ме... – изстена Кери. – Коремът ми...

– Болката ще отmine – каза госпожица Дежардин и в гласа ѝ се усети смесица от жалост към момичето и срам от самата себе си. – Сега най-важното е да... хъм, ами... да спреш кръвта. Ти...

Изведнъж над главата ѝ лумна ярък блясък, съпроводен от гръмко изпукване, сякаш от фотографска светкавица. Една от лампите изсъска и угасна.

Учителката стреснато извика. Мина ѝ през ума...

(проклетото помещение май се разпадаше)

...че подобни неща редовно се случваха около Кери, когато беше разстроена – като че ли някакъв лош късмет я следваше по петите като сянка. Ала тази мисъл изчезна също тъй бързо,

както и се беше появила. Госпожица Дежардин взе една превръзка от счупения диспенсер и я разопакова.

– Виж – обясни тя. – Ето така...

* * *

От „Сянката избухна“ (стр. 54):

„Маргарет Уайт ражда дъщеря си на 21 септември 1963 година при обстоятелства, които може да се определят като, меко казано, „странни“. Всъщност цялостният оглед на случая „Кери Уайт“ оставя задълбочения изследовател с едно чувство, доминиращо над всички останали – че Кери е била единствената потомка на едно изключително особено семейство, което никога не е попадало в центъра на общественото внимание.

Както вече споменахме, Ралф Уайт умира през февруари 1963 година. Смъртта му настъпва в резултат на нещастен случай – той пада от скелето на строителен обект в Портланд. След кончината му госпожа Уайт продължава да живее сама в двуетажната им къщичка, разположена в предградията на Чембърлейн.

Заради фанатичната, почти фундаменталистка религиозност на семейство Уайт, Маргарет няма приятели, които да я посещават след тежката загуба. И когато след седем месеца започват родилните ѝ мъки, тя е съвсем сама.

Към 13,30 часа на 21 септември съседите на Маргарет Уайт дочуват писъци от къщата ѝ на Карлин Стрийт. Полицията обаче е повикана едва пет часа по-късно. За нас остават две непривлекателни алтернативи, обясняващи този времеви интервал – или съседите на госпожа Уайт не са искали да бъдат въвлечени в полицейско разследване, или са изпитвали толкова силна антипатия към нея, че съвсем преднамерено са възприели позиция на изчакване.

Госпожа Джорджия Маклафлин е една от тримата жители на улицата, които все още живеят тук. Тя се съгласи да разговаря с мен и сподели, че не се е обадила на полицията, защото сметнала, че виковете са свързани с някакъв екстатичен религиозен ритуал.

Когато най-накрая полицаите пристигат – в 18,22 часа – писъците вече са откъслечни. Госпожа Уайт е намерена в леглото ѝ на горния етаж и в началото следователят Томас Г. Миъртън си помислил, че вдовицата е станала жертва на нападение. Леглото е изцапано с кръв, а на пода лежи месарски нож. Едва тогава полицаят вижда бебето на гърдите на госпожа Уайт, все още обвито частично от плацентата. Очевидно жената сама е срязала пъпната връв с ножа.

Би било поразително – както за въображението, така и за вярата – да предположим, че госпожа Уайт не е подозирала за своята бременност и дори не е разбирала значението на тази дума. Наскоро обаче специалисти като Дж. У. Банксън и Джордж Фийлдинг излязоха с по-смислено обяснение на хипотезата. Според тях всичко, свързано с „греховността“ на половото сношение, е било изцяло блокирано от съзнанието ѝ. Вероятно тя просто е отказвала да повярва, че такова нещо може да ѝ се случи.

Разполагаме с копия от поне три нейни писма до приятелка в Кеноша, щата Уисконсин, които свидетелстват, че след петия месец на бременността си Маргарет е била убедена, че има „рак на женските органи“ и съвсем скоро ще се събере със съпруга си на небето...”

* * *

Когато четвърт час по-късно госпожица Дежардин поведе Кери към канцеларията, коридорите – като по божия милост – пустееха. Учениците монотонно жужаха зад затворените врати на класните стаи.

Девойката вече бе престанала да пици и само хлипаше. Учителката по физическо сама ѝ бе поставила превръзката и бе почистила момичето с влажни кърпички, след което ѝ бе надянала плътните памучни кюлоти, с които Кери бе дошла на училище.

Госпожица Дежардин на два пъти се бе опитала да ѝ обясни баналната истина за менструацията, ала Кери тутакси запущаваше ушите си с ръце и продължаваше да плаче.

Когато отвориха вратата, се оказа, че заместник-директо-

рът Мортън е излязъл за малко от кабинета си. Били Делоа и Хенри Тренънт – двама ученици, които чакаха полагащото им се назидаие за отсъствието им от часа по френски език – моментално се ококориха.

– Направо влизайте вътре – отсече рязко господин Мортън и изгледа над рамото на госпожица Дежардин момчетата, които се пулеха в кървавите отпечатыци по шортите ѝ. – Какво зяпате?

– Кръвта – отвърна Хенри и се усмихна с престорено безразличие.

– Наказани сте да останете два часа допълнително след края на учебните занятия – изплющя отговорът на заместник-директора.

Той сведе поглед към кървавите отпечатыци и примигна объркано. Затвори вратата зад гърба на момчетата и затършува из горното чекмедже на кантонерката до бюрото си, търсейки формуляр за училищно произшествие.

– Добре ли сте, госпожице тъъ...

– Кери – подсказа му преподавателката. – Кери Уайт.

Господин Мортън най-сетне намери въпросния формуляр. В горния му край се мъдреше голямо петно от кафе.

– Това няма да ви трябва, господин Мортън.

– Предполагам, че е от трамплина. Ние просто... Моля? Няма ли да ни трябва?

– Не. Мисля, че трябва да разрешим на Кери да се прибере вкъщи за останалата част от деня. Момичето имаше доста травмиращо преживяване.

В погледа ѝ проблесна сигнал, който заместник-директорът долови, ала не можа да разчете.

– Да, добре, щом казвате. Добре. Няма проблем.

Мортън смачка формуляра, пхна го обратно и блъсна чекмеджето толкова рязко, че си прищипа палеца и изохка. После се извъртя грациозно към вратата, отвори я със замах, погледна Били и Хенри и извика:

– Госпожице Фиш, може ли една извинителна бележка, ако обичате? За Кери Райт.

– Уайт – поправи го госпожица Дежардин.

– Уайт – махна с ръка заместник-директорът.

Били Делоа се изкикоти.

– Наказанието ви за оставане след часовете се удължава на цяла седмица! – изръмжа Мортън.

Под нокътя на палеца му се образуваше тъмно петно. Ужасно го болеше. Монотонното непрестанно хлипане на Кери не секваше.

Госпожица Фиш донесе жълтата извинителна бележка за отсъствия и заместник-директорът надраска инициалите си на нея със сребърната си химикалка, мръщейки се от болка при всеки натиск върху наранения му палец.

– Имаш ли нужда от транспорт, Каси? – попита той. – Можем да ти извикаме такси.

Тя поклати глава, а Мортън погнушено забеляза, че от едната ѝ ноздра е провиснал голям зеленикав сопол. Той побърза да отмести поглед към госпожица Дежардин.

– Сигурна съм, че ще се оправи – увери го тя. – Все пак Кери трябва да отиде само до Карлин Стрийт, което не е далеч. Свежият въздух ще ѝ се отрази добре.

Заместник-директорът връчи жълтата бележка на момичето.

– Можеш да тръгваш, Каси – заяви великодушно той.

– *Не се казвам така!* – изкрещя внезапно тя.

Мортън трепна, а госпожица Дежардин подскочи, сякаш я бяха ударили по гърба. Тежкият керамичен пепелник на бюрото на заместник-директора (кичозна интерпретация на „Мислителят“ на Роден, чиято глава бе превърната в място за слагане на угарките) изведнъж се прекатури на земята, като че ли искаше да се скрие от писъка ѝ. Угарки и пепел от лулата на заместник-директора се посипаха по евтиния бледозелен килим.

– Виж сега – натърти Мортън, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си. – Знам, че си разстроена, но това не значи, че трябва да гърпя...

– Моля ви! – прошепна госпожица Дежардин.

Заместник-директорът примигна насреща ѝ и кимна в съгласие. Когато изпълняваше дисциплинарните си функции, което бе основното му задължение като заместник-директор, той се опитваше да си изгради образа на един симпатичен Джон Уейн, но това не му се удаваше особено. Администрацията,

представяна най-често от директора Хенри Грейл на колежанските презентации, благотворителните вечери и сбирките на Родителско-учителската асоциация, обикновено го наричаше „симпатията Морт“. Учениците обаче бяха по-склонни да го наричат „смахнатото плямпало от канцеларията“. Но тъй като малцина от сорта на Били Делоа и Хенри Тренънт се изказваха на сбирките на Родителско-учителската асоциация или на градските събрания, виждането на администрацията наклоняваше везните.

Тайничко разтривайки наранения си палец, симпатията Морт се усмихна и каза:

– Е, можете да си тръгвате, госпожице Райт. Или може би предпочитате да поседите още малко, докато се съвземете?

– Ще тръгвам – измърмори Кери и отметна косата си назад. После се изправи и погледна към госпожица Дежардин. Очите ѝ бяха ококорени, а погледът ѝ – мрачен и разбиращ. – Те ми се смееха. И хвърляха разни неща по мен. *Винаги* са ми се присмивали.

Учителката само я изгледа безпомощно.

Кери излезе.

За момент настъпи тишина. Мортън и Дежардин я гледаха, докато затваряше вратата подире си. Накрая заместник-директорът прочисти гърлото си със смутено прокашляне, наведе се и започна да събира пепелта от падналия пепелник с една салфетка.

– Какво всъщност е станало?

Преподавателката въздъхна и с отвращение погледна засъхващото петно на шортите си.

– Дошла ѝ е менструацията. Първата менструация. Под душовете.

Мортън отново прочисти гърлото си, а бузите му поруменияха. Салфетката, с която забърсваше пепелта, се задвижи още по-бързо.

– Че тя не е ли малко... Ами...

– Голяма за такова нещо ли? Да, така е. Точно това прави случилото се толкова травмиращо за нея, макар че не мога да разбера защо майка ѝ... – Мисълта ѝ внезапно секна, изместена от друга. – Май не се справих много добре, Морти, обаче

в началото изобщо не разбрах какво става. Тя си мислеше, че ще ѝ изтече кръвта!

Заместник-директорът рязко надигна глава.

– Нищо чудно допреди половин час въобще да не е знаела, че има такова нещо като менструация... – добави учителката.

– Подайте ми онази четчица ей там, госпожице Дежардин. Да, тази.

Тя му подаде малка четка с надпис на дръжката: „*Чембърлейн Хардуеър & Лъмбър Къмпани НИКОГА няма да ви предадат*“. Той започна да събира купчинката пепел върху салфетката. – Уф, май ще трябва да се мине и с прахосмукачката. Егати белята стана! Мислех си, че съм сложил пепелника достатъчно навътре... Странно как се претъркулват нещата... – Той удари главата си в бюрото, изохка и рязко се изправи. – Не мога да повярвам, че едно момиче може да прекара три години в тази – или в която и да е друга гимназия – и да остане невежо по отношение на менструацията, госпожице Дежардин.

– За мен е още по-трудно – отвърна преподавателката. – Но това е всичко, което мога да измисля, за да си обясня реакцията ѝ. Кери винаги е била изкупителната жертва на съучениците си.

– Мхм... – изсумтя Мортън, изсипа пепелта и угарките в кошчето за смет и си изтръска ръцете. – Да, май се сещам. Уайт, нали? Значи, е дъщерята на Маргарет Уайт. Това обяснява нещата. – Той седна зад бюрото си и се усмихна извинително. – Толкова са много... След пет години или там някъде всички започват да се сливат в едно колективно лице... Наричате момчетата с имената на братята им... Такива работи. Не е лесно.

– Разбира се.

– Почакайте, докато навъртите в играта двайсет години като мен – измърмори мрачно заместник-директорът, докато съзерцаваше тъмното петно под нокътя си. – Срещате деца, които ви изглеждат познати, и откривате, че сте учили бащите им в годината, в която сте започнали да преподавате. Слава богу, Маргарет Уайт е била преди мен, за което съм дълбоко благодарен. Навремето казала на госпожа Бисънт,

лека ѝ пръст, че Бог е запазил специално горящо място за нея в ада, понеже запознавала децата с основите на еволюционната теория на господин Дарвин. На два пъти е била отстранявана временно, докато е учила тук – единият път заради това, че взела да налага своя съученичка с чантата си. Според легендата Маргарет побесняла, защото видяла съученичката си да пуши цигара. Особени религиозни възгледи... Много особени. – Изражението му на Джон Уейн внезапно се пропука. – Другите момичета... Наистина ли са ѝ се присмивали?

– Още по-зле. Кикотеха се и я замерваха с дамски превръзки, когато влязох. Мятаха ги като... като снежни топки.

– О, боже! – От Джон Уейн не бе останала и следа. Лицето му бе пламнало. – Имате ли имената им?

– Да, макар и не на всички. Обаче съм сигурна, че някои от тези, които записах, ще издадат останалите. Изглежда, Крис-тин Харгенсън е инициаторката, както обикновено.

– Тази Крис... – измърмори Мортън.

– Да. Още и Тина Блейк, Рейчъл Спайс, Хелън Шайърс, Дона Тибодо и сестра ѝ Фърн, Лайла Грейс и Джесика Епшоу. А, да – и Сю Снел – намръщи се тя. – Не съм очаквала подобно нещо от Сю. Не я мислех за способна на такива... неща.

– Говорихте ли вече с момичетата?

– Изгоних ги на секундата – заяви госпожица Дежардин и се усмихна малко смутено. – Бях ужасно ядосана. А и Кери бе изпаднала в истерия.

– Хъм... – Мортън закърши мрачно пръстите си. – Не мислите ли, че трябва да поговорите с тях?

– Да – кимна учителката, макар че не звучеше особено ентусиазирана.

– Май не сте много сигурна?

– Възможно е – въздъхна тя и се навъси. – Вижте, Морти, идеално разбирам какво изпитват всички те. Ако знаете как ми се прииска да сграбча момичето и здравата да го *разтърся*... Може би има нещо като инстинкт, свързан с менструацията, който прави жените агресивни, знам ли? Пред очите ми още са Сю Снел и начинът, по който гледаше Кери...

– Хъм... – дълбокомислено повтори заместник-директо-

рът. Той не разбираше жените и нямаше никакво желание да обсъжда менструацията.

– Утре ще поговоря с тях – обеща госпожица Дежардин, докато се надигаше от мястото си. – Бъдете сигурен, че всичко ще си кажат.

– Добре. Направете така, че наказанието да отговаря на провинението. И ако чувствате, че трябва да изпратите някоя от тях при... хъм... при мен, не се колебайте да го направите...

– Разбира се – кимна преподавателката. – Между другото, докато се опитвах да я успокоя, една от лампите изгърмя. Това бе капакът на всичко.

– Ще изпратя човек да я смени – каза Мортън. – Благодаря ви, задето сте дали най-доброто от себе си, госпожице Дежардин. Ще кажете ли на госпожица Фиш да пусне Били и Хенри при мен?

– Добре – отвърна учителката и излезе от кабинета.

Щом вратата се затвори, заместник-директорът се облегна назад и се опита да пропъди целия този случай от съзнанието си. Когато Били Делoa и Хенри Тренънт – истински шампиони по бягане от час – влязоха при него, той ги изгледа, сияещ от щастие, и се подготви да им чете конско.

Тези, които бягат от училище, ги ханвам за десерт – обичаше да казва Мортън на Хенк Грейл.

* * *

Надпис, надраскан върху чин в гимназията в Чембърлейн:
Розите са червени, теменужките – сини, захарта е сладка, а Кери Уайт яде лайна.

* * *

Кери вървеше по Юън Авеню. Щом стигна до светофара в ъгъла, пресече улицата и тръгна по Карлин Стрийт. Крачеше с наведена глава и се мъчеше да не мисли за нищо. Спазмите идваха и си отиваха на големи, парещи вълни, карайки я да забавя и ускорява крачка като кола с повреден карбуратор. Погледът ѝ бе вторачен в сивия поток на тротоара. Кварцови

отблясъци, блещукащи сред цимента. Избелели квадрати за дама с размити от дъждовете призрачни контури. Смачкани дъвки, полепнали към земята. Парчета станиол и обвивки от бонбони. *Те всички ме мразят и никога не спират. Никога не им омръзва.* В една цепнатина се бе заклешила монетка от един цент. Кери я подритна. *Представи си, че Крис Харгенсън е цялата в кръв и плаче за милост. И плъхове лазят по цялото ѝ лице. Добре. Добре. Това би било добре.* Кучешка фъшкия, в която някой беше стъпил; отпечатъкът от подметката се виждаше ясно по средата. Лента барутни капси за детски пистолет, които някое хлапе бе изгърмяло с камък. Угарки от цигари. *Ако можех да разбия главата ѝ със скала... С някоя голяма канара... Да разбия главите на всичките... Добре. Добре.*

(спасителю Исусе, великодушен и благ)

Това беше добро за Мама. И за нея бе добро. Не беше нужно да ходи сред вълците всеки божи ден и да се омърсява в карнавала на оскърбителите, присмехулниците, подигравчиите... Нали Мама казваше, че ще дойде Денят на страшния съд...

(името на тази звезда ще бъде Страдание и всички те ще бъдат напълнени от скорпиони)

...и един ангел с меч ще въздаде всекому заслуженото?

Само да можеше това да стане днес и Исус да дойде – но не с агне и пастирска гега, а с камък във всяка ръка, за да смаже оскърбителите и присмехулниците, да изкорени злото и да го унищожи сред вопли и писъци – един страховит Исус от кръв и праведност...

И само ако можеше тя да бъде Неговият меч и Неговата ръка...

Беше се опитвала да се приспособи. Беше се противопоставяла на Мама по стотици дребни начини, опитвайки се да заличи аления кръг на позора, начертан около нея още от първия ден, когато излезе от малката къщичка на Карлин Стрийт, за да отиде до началното училище на Бейкър Стрийт с Библия под мишница. Още си спомняше този ден, втрънените погледи и ужасната внезапно възцарила се тишина, когато коленичи за молитва преди обяда в училищния бюфет. Присмехът,

който се надигна тогава, не спря да ехти през всичките тези години...

Аленият кръг на позора беше като кръв – човек можеше всячески да го търка, да го стърже и да го чисти, ала той пак щеше да си стои там. И никога нямаше да се изличи. Тя никога вече не посмя да коленичи за молитва на публично място, макар че така и не сподели за това пред Мама. Споменът обаче остана и в *тях*. Беше се борила с Мама със зъби и нокти за Християнския младежки лагер и съвсем самичка – с шиене – спечели парите, за да отиде. Тогава Мама мрачно ѝ заяви, че това е Грях; че там има методисти, баптисти и конгрегационисти и че това е Грях и Падение. Тя забрани на Кери да плува в лагера. Въпреки това тя беше *плувала* и се беше *смяла*, когато съучениците ѝ я потапаха под водата (докато тя останеше без дъх, а те не спираха и тя изпаднаше в паника), беше се опитвала да вземе участие в лагерния живот и да се сближи с другите деца. Какво се случи обаче? На „набожната загубенячка“ Кери бяха погодени хиляди номера и в крайна сметка тя се върна вкъщи с автобус цяла седмица по-рано, със зачервени и подпухнали от плач очи, а Мама я взе от автогарата и сурово ѝ заяви, че трябва да пази като съкровище спомена за бедствието си като доказателство, че Мама знае, че Мама е права и че единствената надежда за сигурност и спасение е вътре в червения кръг. *Защото тесни са дверите и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират* – каза ѝ мрачно Мама в таксито, а вкъщи я наказа да стои в дрешника за шест часа.

Разбира се, Мама ѝ беше забранила да се къпе заедно с другите момичета, ала Кери бе скрила принадлежностите си за баня в своето шкафче в училищната съблекалня и се беше къпала, участвайки в един срамен и смущаващ гол ритуал с надеждата, че аленият кръг на позора ще избледнее поне малко, съвсем малко...

(но днес, о, днес)

Петгодишният Томи Ербгър караше колело от другата страна на улицата. Той беше дребничко момче и изглеждаше малко притеснено на своя шуин с двайсетцолови гуми и яркочервени помощни колелца. Тананикаше си под нос: „Ску-

би-ду, къде си?“ Ала щом зърна Кери, притеснението му мигом изчезна, хлапето се оживи и ѝ се изплези.

– Ей, пръдло! Ей, набожната загубенячка Кери!

Кери го изгледа с изпепеляваща ярост. Изведнъж велосипедът се заклати на помощните си странични колелца и в следващия миг се преобърна. Томи извика и се просна на паважа, а колелото издрънча отгоре му. Кери се усмихна и продължи по пътя си. Плачът на хлапето беше като сладостна музика в ушите ѝ.

Де да можеше всеки път да се случват такива неща... Всеки път когато поискаше.

(като това, което току-що направи)

Ненадейно Кери застина като статуя на седем къщи от дома си, гледайки втрънчено в една далечна точка. Зад нея разплаканият Томи се качваше отново на велосипеда си, като потриваше ожуленото си коляно. Момчето извика нещо по неин адрес, ала тя не му обърна внимание. Детинските обиди на хлапето не можеха да се мерят с оскърбленията на съучениците ѝ, които се бяха превърнали в истински експерти с течение на годините.

Беше си помислила:

Падни от това колело, момче, изхвъркни от това колело и счути скапаната си глава.

И нещо се бе случило.

Умът ѝ беше... беше... беше търсил точната дума. Беше се свил. Това не бе съвсем точно, ала беше много близко. Бе станало някакво странно умствено сгъване, почти като сгъването на мускулите на ръката при вдигане на гира. Не, и това не беше съвсем точно, но бе единственото, което можа да измисли. Лакът без сили... Слаб бебешки мускул.

Свиване.

Кери изведнъж се вторачи яростно в големия панорамен прозорец на госпожа Йорати. Помисли си:

Тъпа, свадлива дърта кучко, искам да се счути този прозорец.

Нищо. Прозорецът на госпожа Йорати спокойно си светеше в свежата ранна утрин. Нов спазъм прониза корема на Кери и тя закрочи напред.

Но...

Лампата. И пепелникът; да не забрави пепелника.

Хвърли поглед назад

(старата кучка мрази мама)

през рамо. Отново като че ли нещо се сви... ала съвсем слабо. Потокът на мислите ѝ потрепна, сякаш от някакъв извор дълбоко в съзнанието ѝ изведнъж забълбукаха мехури.

Стъклото на прозореца като че ли *потрепна*. Но нищо повече. Можеше и от очите ѝ да е. *Можеше*.

Вече се чувстваше уморена и замаяна, с първите пулсиращи признаци на главоболие. Очите ѝ пареха, сякаш беше седнала и изчала наведнъж цялото Откровение на Йоан Богослов.

Кери продължи да върви по улицата към малката бяла къща със сини капаци на прозорците. Познатото чувство на обич-омраза-страх клокочеше вътре в нея. По западната страна на бунгалото бе израснал бръшлян (наричаха го „бунгалото“, защото „белият дом“ звучеше като политическа шега, а Мама казваше, че всички политици са мошеници и грешници и че ще предадат страната на Червените безбожници, които ще изправят до стената всички вярващи в Исус – дори и католиците – до стената и ще ги разстрелят) и той беше много красив. Кери знаеше, че е красив, ала понякога го мразеше. Понякога – като сега например – бръшлянът приличаше на чудовищна гигантска ръка с противни изпъкнали вени, изникнала от земята, за да сграбчи постройката.

Момичето пристъпи напред, тътрейки крака.

И онези камъни, разбира се.

Тя отново се закова на място, примигвайки с празен поглед. Камъните. Мама никога не говореше за това; Кери дори не знаеше дали Мама все още помни деня на каменния дъжд. Бе учудващо, че тя самата още го помнеше. Тогава е била съвсем малка. На колко години е била? На три? Или на четири? Имаше едно момиче с бял бански костюм и след това започнаха камъните. Нещата из къщата се бяха разхвърчали. Ето го спомена – изключително ярък и силен. Сякаш е бил тук през цялото време, скрит точно под повърхността, чакайки нещо като умствен пубертет.